

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับประกันวินาศภัยชำรุด
คำสำคัญ	ประกันภัยชำรุด
นักศึกษา	วณิชชา มณีวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.สมจิตต์ เซอร์ชันซี
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2562

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกันวินาศภัยชำรุด ในส่วนที่เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ของการประกันวินาศภัยชำรุดว่าเมื่อมีการประกันภัย 2 รายหรือกว่านั้น จะต้องทำไว้เพื่อส่วนใดเดียวกัน กล่าวคือ ถ้ามีกรมธรรม์ 2 ฉบับ คู่คุ้มครองวัตถุแห่งการประกันภัยเดียวกันแต่ผู้เอาประกันภัยเป็นคนละคนและมีส่วนได้เสียที่ต่างกันจะถือว่าเป็นการประกันภัยชำรุดหรือไม่ และปัญหาการคืนเบี้ยกรณีการประกันภัยชำรุดว่าหากผู้เอาประกันภัยชำรุดได้รับชดเชยค่าสินไหมทดแทนไม่เต็มจำนวนที่เอาประกันภัยไว้จะสามารถเรียกเงินค่าเบี้ยประกันภัยคืนตามส่วนได้หรือไม่ เนื่องจากตามกฎหมายของประเทศไทยไม่ได้กำหนดหลักการตรงนี้ไว้อย่างชัดเจน

ผลจากการศึกษาพบว่า หลักสำคัญในการก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องของหลักเกณฑ์ของการประกันภัยชำรุดคือกฎหมายของประเทศไทยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 870 บัญญัติหลักเกณฑ์ดังกล่าวไว้ไม่ชัดเจน กล่าวคือ หากกรณีที่มีกรมธรรม์ 2 ฉบับ คู่คุ้มครองวัตถุแห่งการประกันภัยเดียวกันแต่ผู้เอาประกันภัยเป็นคนละคนและมีส่วนได้เสียที่ต่างกัน ตัวอย่างเช่น ธนาคารที่ผู้กู้บ้านและที่ดินมาจ้างเป็นหลักประกันเงินกู้ไว้ ธนาคารประกันภัยในทรัพย์สินนั้นได้ ผู้กู้ก็ซื้อประกันภัยในทรัพย์สินนั้นได้ เช่นนี้ตามกฎหมายของประเทศไทยยังไม่มีคำแนะนำว่า เป็นการประกันภัยชำรุดหรือไม่ และหากมีการทำประกันภัยชำรุดขึ้น กฎหมายของประเทศไทยไม่มีบทบัญญัติใดที่กำหนดให้ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิเรียกเบี้ยประกันภัยที่จ่ายไปคืน เช่นในกรณีที่เป็นประกันภัยชำรุดที่ทำประกันภัยต่างวันกันและเกิดวินาศภัยกับทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้จนเสียหายสิ้นเชิง ถ้าผู้รับประกันภัยรายแรกจ่ายค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวนที่เอาประกันภัยไว้แล้ว หากยังไม่คุ้มครองวินาศภัย ผู้รับประกันภัยรายที่สองจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนในส่วนที่เหลือ แต่ถ้าผู้รับประกันภัยรายที่สองจ่ายค่าสินไหมทดแทนไม่เต็มจำนวนเงินที่เอาประกันภัยไว้ ดังนั้น ผู้รับประกันภัย

รายที่สองจะต้องคืนเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือไม่ จึงเป็นความไม่ชัดเจนในบทบัญญัติของกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้จึงก่อให้เกิดปัญหาขึ้น แต่หากเป็นกรณีตามกฎหมายของประเทศอังกฤษ และเครือรัฐออสเตรเลียตามที่ผู้วิจัยศึกษามา พบว่า ทั้งสองประเทศมีบทบัญญัติในเรื่องของการคืนเบี้ยประกันภัยกรณีเป็นการประกันภัยชำซ้ออย่างชัดเจนเป็นการเฉพาะ ดังนั้นจึงไม่ก่อให้เกิดปัญหาในกรณีที่ผู้เอาประกันภัยขอคืนเบี้ยประกันภัยกรณีเป็นการประกันภัยชำซ้อนั่นเอง

ดังนั้น สารนิพนธ์ฉบับนี้จึงมีข้อเสนอว่า ควรมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้ชัดเจนขึ้นในเรื่องของหลักเกณฑ์การประกันภัยชำซ้อว่ามีหลักเกณฑ์อะไรบ้าง และแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในส่วนของการคืนเบี้ยประกันภัยชำซ้อด้วย เพื่อให้ผู้เอาประกันภัยสามารถเรียกเบี้ยประกันภัยคืนได้ กรณีที่ผู้รับประกันภัยชำซ้อนั้นชำระค่าสินไหมทดแทนไม่ครบตามจำนวนที่ได้เอาประกันภัยไว้ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการแยกประเภทของการประกันภัยและการนำหลักกฎหมายเข้าไปปรับใช้กรณีที่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับการประกันภัยชำซ้อขึ้น และเพื่อประโยชน์แก่ผู้เอาประกันภัยต่อไป